

ГЛАВА 44

Бъдещето на България – чий избор ще бъде ?

Огромен злокачествен тумор е израснал на тялото на тази бедна богата страна, и трябва да се отреже, ако на България ѝ е съдено да е свободна, а на българите – да дишат свеж въздух, да живеят в мир и да мечтаят за бъдещето в радостни цветове. Ако опитът от миналото учи на нещо, отрязването тук означава революция, с хаоса, който тя неизменно докарва. Впрочем, ние вярваме, че в демократична среда има начин да се проведе мирна революция, така че канцерогенната буца да се неутрализира без кръвопролития. Ето как:

Ключът към единствения справедлив начин за разрешаване на кризата е създаването на една организация (партия), която е имунизирана срещу инфилтриране от страна на предишната Номенклатура, нейните потомци, предишните Служби за Сигурност, и респективно техните отроци. Тези горните са носителите на колективната вина на предишния режим, и едновременно с това се случва така – не по случайност, разбира се – че те са кастата, която е на власт днес. Оттук и следствието, че горното е *conditio sine qua non*, за да се случи революцията, от която България се нуждае.

Нека поясня нещо. След “кадифените революции” трябваше да има поне минимално номинално наказание за ВСИЧКИ членове на Номенклатурата. Това трябваше да бъде: (i) отнемане правата им да заемат каквито и да е държавни длъжности и (ii) отнемане правото им на глас, и двете до живот.

Това само по себе си нямаше да спести всички бели, които се направиха след промените, но резултата определено би бил огромно подобрение, в сравнение със статуквото днес. Във всеки случай, това би било приличен изход от големия експеримент с Комунизма; по-радикалният – и вероятно по-справедливият – изход, при който биха се търкаляли глави и проливала кръв, би изглеждал прекалено жесток на останалия свят, и почти сигурно би бил интерпретиран накриво.

При положение, че на практика горната форма на справедливост не се реализира дори и в най-мекия вариант, единствената схема, по която може да се приключи недовършената работа – след като сега са налице и икономически усложнения – е следната: Вземайки властта, нова, нетрадиционна партия¹, която е получила от народа мандат да управлява, формира еднопартийно мнозинство в парламента. Прекарва се веднага пакет от закони, с които се създава извънреден Народен Трибунал². Цялата предишна Номенклатура, заедно с всички ключови фигури в политическата и държавната администрация, са призовани. Всички документирани случаи на икономически нередности, корупция и подобни обвинения, независимо дали просто съобщени в миналото по медиите или просто сигнализирани, са разследвани. Всички видове имунитет спрямо съдебно преследване са отнети. Всички магистрати и висши служители в органите за ред и сигурност са публично проверени. На всички висши служители в политическата и държавната администрация през време на около

¹ Нетрадиционна партия се дефинира тук като организация композирана от непрофесионални политици, които не са служили в горния ешелон на държавата или политическите организации, и които следователно не са вземали участие в какъвто и да е вид корупционни схеми (и могат да го докажат), и които ще са готови да служат на партията, респективно народа, без каквато и да е компенсация или полза, ако бъдат избрани, като по този начин се избегне щото организацията да бъде критикувана заради тях.

² На моменти го наричам също “Висш” или “Публичен” Трибунал – върховния правораздаващ орган в революционни времена.

18-те (от ноември 1989 досега) години на “преход” се отнема правото на гласуване, докато не бъдат оправдани от Народния Трибунал. Същото се отнася и до правото им да работят в държавната администрация. Като се има предвид, че тук става дума за 10 000 до 12 000 индивида, това правораздаване със сигурност ще създаде известен хаос в началото. Впрочем, също така сигурно е, че от друга страна ще се почувства огромно облекчение, от страна на около 7 500 000 българи. Днес тежестта да се живее през планина от лъжи върху планина от фалшиви обещания, а това пък отгоре на океан от нереалистични очаквания – като например колко необозримо превъзхождаща е “Западната демокрация”, в сравнение с “Източния комунизъм” – започва да става непоносима. Ако не се проведе една мирна революция от нов тип, по схемата предложена по-горе, по-нататъшното натрупване на тази болка, разочарование, отвращение и често омраза, може да избухне един ден като нещо много по-неконтролируемо, и със сигурност кърваво.

Излишно е да споменавам, че – освен отнемането на политическите и граждански права – във всеки случай на доказана отвъд резонно съмнение корупция и/или икономическа вреда на държавата, общините или отделни индивиди, причинителите трябва да бъдат наказани чрез отнемане на активите им – евентуално от съпруги/съпрузи, роднини и др. – плюс тежки глоби и затвор с принудителен труд. Всички активи в чужбина на такива индивиди ще трябва незабавно да се репатрират, заедно с тях, ако са избягали от страната. Това ще бъде единствения критерий, по който отношенията със съответната държава-“безопасно пристанище” ще трябва да се преценяват, като се има предвид, че груба оценка на стойността на всички активи, които би трябвало да се отнемат на място и предадат на българското правителство, я поставя в същия порядък както сегашния БВП, тоест около 30 милиарда щатски долара.

Един цял полк от “опричници”³ ще трябва да се създаде, за да се разследва, намери и прибере всичко това. Очевидно, наименованието е използвано тук повече за да се отрази предаността на тези хора към задачата им, отколкото техните методи: почти петстотин години са изминали оттогава. Причината това да резонира в ума ми е в ефекта на самото споменаване на името, пред виновниците (преди още да са били обвинени). Оттук и паралела, доколкото такъв резонанс ще бъде необходим дотогава, докато всичкото зло бъде овъзмездено, тоест реверсирано.

Създаването на верига от институции от типа на “Тулаг” ще бъде също необходимост, с оглед настаняването на всички осъдени на затвор с принудителен труд. Огромни нови проекти ще трябва да се започнат на национално ниво, като язовири, залесителни проекти (включително някои площи увредени от тези същите индивиди, посредством застрояването на бетонови джунгли, които трябва да се унищожат и природата възстанови), електроцентрали, тунели, пътища в планините, и пр. (Ето перфектната възможност да се отводни Севтополис, проект ползващ се с огромна популярност и одобрение от публиката. Вместо изчислените около 200 милиона Евро, ще струва половината, останалото ще е контрибуцията на лагеристите. Б.м. – И.Д.) Тази мярка, освен всичко друго, ще създаде допълнителен позитивен паричен поток в

³ Опричници: служители на Иван IV “Грозни” отговарящи (и разполагащи за целта с пространни пълномощия) за събирането на задълженията към хазната, прочути с неспирната преданост към делото си – както и с жестокостта си, към всеки опит за данъчна измама. Безмилостни и безскрупулни, тяхната всеотдайност им е донесла лично обогатяване, както и всеобща омраза, така че по-късно тази схема е изоставена. Така или иначе, те са си свършили добре работата и допринасят за постигане целта на царя: създаване на силна централна власт, с хазна достатъчно пълна, за да може да води каквато и да е война да ѝ се наложи.

годишния баланс на държавата. И тук, отново, името е просто символично понятие; все пак ще бъде разумно да се използва, независимо от възраженията, които “либералите” в чужбина вероятно ще направят: в края на краищата, точно предците на тези същите хора, бившата Комунистическа Номенклатура, измисли “Гулаг” като средство за потискане, и го използваше срещу всички нас, останалите, инакомислещите. Освен това е ясно, че самодоволна Европа така и така ще реагира в ужас при самото споменаване на думата “революция”.

Защо такива Драконовски мерки ? Много просто: България е в изключително тежка позиция; страната е вкарана в най-лошото състояние, в каквото не е била през цялата си история⁴, и само изключително тежки мерки биха сработили за да изправят кривините и да поправят вече нанесените щети. Така че, защо ни трябва да опитваме вноса на някакво си зализано социо-политическо устройство наречено от някого “демокрация”, само за да запечатаме статуквото и по този начин да установим завинаги несправедливостта спрямо широкия кръг от населението. Това ще зарадва малцинството, което докара този хаос, и всъщност ще довърши проекта, който по начало точно те започнаха, под самодоволното – и пълно с некоректни интерпретации и погрешни преценки – наблюдение на Европейските политики.

Начина на управление на страната трябва да се подложи на цялостно поправяне. Конституцията трябва да се допълни и коригира, институцията на Президент да се изостави⁵, Правителството трябва да се съставя от професионални управители и специалисти, не от политици: трябва да се сложи край на всякакви политически назначения. Администрацията трябва да се съкрати⁶ и на служителите в нея постоянно да се напомня – чрез мерки за оценка на ефективността и качеството на тяхната дейност – че на тях им се плаща за да служат на народа, а не обратното, и съвсем не за да гледат на хората отгоре и да важничат. Трябва да се наложи по-добра система за медицинско обслужване. Същото важи и за социалното осигуряване: време е да се преправи изцяло системата за поддръжка на безработните, както и пенсионните планове. Образователната система също има нужда от реформа, в посоката на реставриране на превъзходната такава от “Комунистическото минало” и просто да се поправи тук-там, плюс някои допълнения, където е необходимо.

Сега, вие със сигурност сте много любопитни да чуete отговора на следващия си – и възлов – въпрос, “Кой ще го направи ? Кой ще въодушеви и поведе към победа тези 60-70% от въздържали се средно при всички избори, с оглед да се придобие парламентарно мнозинство за новата партия ?” Може би ви звучи като мечта, но е достижимо, ако аз трябва да отсъдя. И ето защо: Има значителна, и непрекъснато нарастваща, част от населението на страната, постепенно отварящо очите си за илюзорния характер на – нека да ги наречем – “Европейските очаквания”. Тези хора нямат нужда от повече убеждаване, че нещо трябва да се промени в огромен мащаб, с оглед да се победи Медузата поглъщаща сърцето на страната, злото отравящо колективната Българска Душа. Почти е сигурно, че към днешна дата те осъзнават, че помощ

⁴ Наистина, това е най-ниската точка в хилядолетната история на страната, по смисъла на всички важни критерии – икономически, политически, духовни и психологически. Нищо чудно, че носталгичното настроение спрямо десетилетията на “Комунизма” взема такива масови пропорции и продължава да се засилва и нараства, независимо от естественото отмиране на възрастните, които живяха през този период.

⁵ Кой се нуждае от “Държавен Глава” ? Кой смее да разхищава средствата на данъкоплатците за разходки в чужбина и церемонии, в една страна, където мнозинството едва свързва двата края ?

⁶ Например, кой се нуждае от областни управители – повече от 20 за България – и техния антураж, в държава от размера на малък до среден щат в САЩ (от порядъка на Охайо, Пенсилвания, Кентъки) ?

отвън няма да дойде, дали от ЕС или другаде; и даже ако те не го осъзнават все още, това е само въпрос на време, като моментът бързо приближава. Така че, въпреки, че изглеждат да са затънали в позата на огромно отчаяние, една-едничка искра може да накара клокочещият гняв да кипне.

Но даже и да се абстрахираме от тези, съществува една дори по-мощна сила, с която човек трябва да се съобразява. Помните ли емигрантите – 1.5 до 2.0 милиона ? Това е, откъдето аз вярвам, че може да дойде големият детонатор. Анализът на тези числа, според моето скромно виждане, е следният: Около половин милион са временните емигранти, на български “гурбетчии”. Ако допуснем за вярна по-малката от горните две цифри, изваждайки тези оставаме с кръгло един милион “установени”, тоест “постоянни” емигранти. Според моите наблюдения, след минимум пет, максимум десет години всеки емигрант осъзнава, че тревата само е изглеждала по-зелена от другата страна на улицата. В този момент носталгията ви притиска здраво, а застаряващи родители, скъпи приятели и роднини нежно призовават – беззвучно, но по-тъжно и по-горчиво от преди. Човек започва да анализира опциите си и трябва да вземе някои сериозни решения. И става така, че само една пета или най-много една трета е дотолкова свързана, че не може, не желае и няма да напусне чужбината и да се завърне в къщи, при корените си. Останалите ще се върнат, рано или късно, в страната на пъпната си връв⁷. Но дори да вземем само един минимум от един на петима да се върне, това прави 200 000 души. Да допуснем сега, че от тях само един на десет ще подеме знамето, това прави един авангард от около 20 000, който да оформи острието, водещата сила на предстоящата революция.

Може би на някои това ще прозвучи като фантазия; и все пак, процесът на завръщане на емигрантите е факт, макар и засега само като тънка струйка. Единственото нещо, което ни е нужно сега, е да ги привлечем за каузата. Веднъж започнал с няколко души, процесът може и ще се превърне в лавина. Празни мечтания ? Ще видим ! За ваше сведение, България има много отдавнашната традиция щото всички исторически важни въстания да са подготвени от патриоти в емиграция и внесени отвън, обикновено от съседните страни. Така че и това няма да бъде изключение, а по-скоро ще следва тази пътека.

Във всеки случай, отговорът на въпроса поставен тук е ясен: изборът на управляващата класа съставена от предишната Номенклатура и нейните сатрапи е корумпирано, беззаконово, асоциално устройство дегизирано като про-бизнес, про-САЩ, про-НАТО “демокрация”, което на практика е всичко друго, но не и това. Изборът на Българския народ, отново потиснат, въпреки че този път отсъстват омразните етикети като “комунизъм”, “социализъм” или каквото-и-да-е-изъм, е също така ясен, и е диаметрално противоположен: държава, в която справедливостта винаги побеждава, където ред и закон са уважавани от всички, където корупцията се наказва незабавно и сурово, където обикновените граждани не трябва да живеят в страх, където тези, които са трудолюбиви, честни и образовани благоденстват, докато мързеливите, измамниците и злонамерените потъват до дъното на обществото, където хората уважават, дори обичат лидерите си... Е, как мислите, ще победи ли справедливостта в края на краищата ? Като се има предвид, че всеки народ си заслужава управниците, отговорът, приятелю, знае само вятъра. Тоест, просто ще трябва да слушате вятъра, след няколко години,

⁷ Една древна българска поговорка свързва мястото, където пъпната връв на новороденото е “хвърлена” (синоним на “заровена”) с неустойма, почти магическа, ако не и магнетична, сила спрямо бебето, когато порасне. Тя постулира, че където и да пътува човек, той винаги се чувства тласкан да се върне там отново (в смисъл да е наблизо, да посещава редовно, да стои наоколо).

за да чуete отговора, дали българите продължиха да мечтаят, или тяхната мечта вече е умряла, много от отдавна.

***

Балканския Съюз, макар и да звучи утопично, освен всичко друго е и единствения смислен начин за спиране настъплението на ислямския фундаментализъм в сърцето на Европа. За тези, които са следили с внимание всичко казано дотук в тази книга, и които са достатъчно смели да изоставят тесните рамки на официалните политически линии, би трябвало да е станало очевидно, че вероятно е необходимо да се повтори функцията, която тази страна изпълни преди шест-седем столетия, само че сега по модерен, позитивен и конструктивен начин. По същата причина, примерът на хармонично и мирно съвместно съществуване на почитащи закона граждани с най-различна религиозна принадлежност, който толкова дълго бе демонстриран в тази държава, трябва да се продължи и превърне в правилото, а не изключението, заради бъдещето на човечеството в далечен план. Просто трябва да има истински справедливо общество и държавност базирана на ред и законност, с гражданен режим и обновена Конституция.

Обединението на България е пререквизит за започването на процеса към формиране на Балкански Икономически Съюз, който би могло по-късно да се превърне в Конфедерация. Обединена България е единствения проект, който може да възпламени творческия гений на всички патриоти, да окрили мечтите им, да фокусира вниманието им, и така да допринесе за обръщане на курса на кораба (засега към катастрофа), и за измъкване на нацията от сегашната ѝ мизерия.

Като се вземе под внимание засега неблагоприятната колективна умствена нагласа на моите братя и сестри в Македония, ще се изисква доста усилие, докато се осъществи тази иначе доста обикновена задача. В сегашната ситуация, първата стъпка трябва да се предприеме в странична посока – блокиране на другите посоки, в момента достъпни за управлението в Скопие. Да, България трябва да обяви ясно и отчетливо, че налага “veto” на присъединяването на Македония и към ЕС и към НАТО, на базата на намерението си да обедини българския народ, като се имат предвид легитимните му права. Обединението докарва членството автоматично, заедно с всички други ползи – като намаляване разходите по администрацията и пр.

Втората стъпка, която трябва да се направи, е да се обяви, че България налага “veto” на присъединяването на Турция към ЕС, докато последната не предаде българските земи все още в нейно притежание в Югоизточна Тракия, и не се съгласи на преместването на общата граница по линията Мидия-Енос, така както е споразумението от преди около сто години.

Българските земи подарени на Сърбия от “Великите Сили” през 1878 също трябва да се възвърнат. На съгласието на Сърбия България ще откликне с безрезервна подкрепа по отношение на Косово: провинцията трябва да остане автономна област в Сърбия, където принадлежи. В една Конфедерация, където Албания би била член, автономията би трябвало да се чувства както независимост, и просто на косъм от това: косъмът, който да напомня на “Косоварците”, че те са всъщност албанци, които агресивно изблъскаха коренните жители – които впрочем в миналото са били много повече българи, отколкото сърби – единствено заради благодетелстваното положение, на което се радват в Отоманската Империя. Силният интерес на Албания за включване ще се осигури от връщането на Епир, който гърците получиха като подарък, от “големите”.

Към този момент вие вероятно вече се подсмивате и сте готови да попитате “Добре, разбираме, че това е мечтата ти, и дотук имаше нещо като логика, може би даже правота. Но откъде-накъде смяташ, че гърците ще се съгласят да сдадат Епир ?” Проблемът е, че гърците ще трябва да се разберат не само с Албания, но и с (Обединена) България: те ще трябва да предадат всички части от Македония и Тракия, подарени им (не от българите). Това е единствената гаранция за траен мир на Балканите, и пътят към Балканската Конфедерация минава оттам. Гърците имат да направят много извинения, на милиони хора: българи, албанци, куцовласи и пр., за агресивната си асимилационна политика – даже днес, на тези “малцинства”, които по времето на анексирането на въпросните провинции съставят половината от населението на континентална Гърция, не им е разрешено да говорят своя роден език на публични места, и особено със посещаващи ги роднини от съответната днешна държава. Връщането на тези територии ще им опрости част от вината и ще спомогне за изглаждане на вековната враждебност; впрочем, гърците ще трябва от своя страна да получат подходяща компенсация, и тук пасващата част идва от Турция.

Факт е, че Турция е на кръстопът. С оглед да бъде приета от европейците, ще трябва да направи (териториални) отстъпки. От една страна стои ЕС и играта в момента, която наричам “Ние бихме искали да се присъедините, но всъщност не ви искаме”. Жертвите, които Турция трябва да направи, са предимно в областта на културата. Впрочем, освен опасността да вкарат “Троянски кон” на Исляма в “Крепостта Европа”, Еврократите ясно виждат заплаха за баланса на силите, просто поради размера на този нов потенциален член. Това, което на турците още не им е ясно, е, че това не е правилния клуб за тях (и тук ще пропуснем аргументите относно неговото вероятно разпадане). От друга страна, перспекта за построяване на регионална Конфедерация запазвайки по този начин традиционните ценности споделяни от всички и типични за *homo balcanicus*, посредством създаването на голям икономически съюз между равни (на базата на *per capita* БВП) и установявайки истински хармонично многорелигиозно общество, би трябвало рано или късно да импонира на новото, смело мислещо поколение от политически активната Интелигенция. И ето го, единственото препятствие, което те ще видят по пътя към светлото бъдеще на благоденствие за модерна Турция: признание за вината си в миналото и компенсация за жертвите. С други думи, **за да спечели приемане** (и даже аплодисменти), ще трябва да сдаде – в допълнение към връщането на българските земи – някои от гръцките крайбрежни колонии, напр. Смирна (Измир) и Ефес. Това бидейки минимума, ако бих бил турчин, аз бих работил за връщането на поне част от земите на техните предци на арменците, след признаване и извинения за геноцида. Закачени до сегашната Кавказка република, това не само ще повдигне имиджа на турците, но може би ще накара арменците да се присъединят към Конфедерацията. Със същата схема на ум, аз бих дал пълна автономия, или даже независимост, на кюрдите... Това би било възможно само ако честни и мъдри хора управляват Турция. Погледнете незабавната материална полза, освен международното признание: намаляване на армията й⁸, днес наброяваща около 450 000, респективно тежестта върху бюджета. Намалявайки наполовина срока на наборната служба, докато реализира прогрес спрямо тежестта върху своите млади граждани, ще намали армията до около 200 000, повече от достатъчно за една такава държава, и въпреки това Конфедерацията като цяло би разполагала с армия от над половин милион.

⁸ доколкото страната ще се обедини със своите днешни потенциални противници

Това хипотетично упражнение изглежда като да ме е отнесло далеч, и то доста. Може би е така. Но аз съм убеден, че мечтата, очертана тук, е най-добрия курс за действие, и очевидно не е работа за ден или два: по-скоро, това е **тежък труд за поне едно-две поколения !** Ясно е, че Балканския Икономически Съюз, на по-късен етап евентуално Конфедерация, е рядък шанс за страните в региона да: 1) поправят бедите, причинени от Османската Империя в региона; 2) поправят бедите, причинени от Великите Сили от 19ти – 20ти век; 3) реставрират националните граници в рамките на историческите етнически граници; 4) премахнат завинаги причините за война на Балканите; 5) запазят ценностната система на националната държава, единствената социо-политическа форма с доказани устойчивост и дълготрайност; 6) предотвратят примамването си към Западния манталитет на консуматори; 7) избягнат духовната деградация на своите народи; 8) запазят и развият по-нататък своите традиционни ценности – сплотеност на семейството, изповядване на религии, които насърчават доброто начало в човека, уважение към вярата и традициите на другите, състрадание, живот в хармония с природата, и т.н.; 9) предотвратят щото техните граждани да бъдат превърнати в самодоволни тъпаци, които неизбежно затлъстяват поради възприемане на чужди и несвойствени за тях навици, най-вече “канализираната” консумация на неестествени субстанции: хормони, антибиотици, пестициди, хербициди, разни хранителни добавки, “фортификатори”, оцветители, прекалено много лекарства, както и всякакви други синтетични химикали; 10) осигурят на народите си една макар и минимална доза намаляване на стреса, чрез гарантиране на безопасен и здравословен начин на живот в подсиурената среда на голям Съюз с очевидна стабилност в дългосрочен план: от гледна точка на икономиката поради обединяване на приблизително равностойни държави, в смисъл на БВП на глава от населението, а политически като резултат от предварителното уреждане на причините за враждебност между тях в последното столетие.

В известен смисъл, проектът за Конфедерация предвижда конструкция, която имитира Османската Империя, освен по принципите на управление, разбира се. Изглежда като че ли старото същество е възкресено и модернизирано, за благо на всички народи живеещи в него, давайки им възможно най-добрите условия да се развиват в тясно взаимодействие – нещо, с което те бяха свикнали в продължение на векове, преди време. И докато се чудите на упоритото ми бутане в тази посока, нека ви кажа още един силен геополитически аргумент: **единственият начин** да се разреши Арабско-Израелския конфликт, така че да се стигне до траен мир в Близкия Изток, минава през създаването на конструкция от сорта на предложената тук. Няма какво да се лъжем, (изолираната, мъничка, самотна) държава Израел винаги ще бъде в състояние на бойна тревога, и ще бъде принудена да изразходва Гаргантюански пропорции от своя бюджет за военни цели, и въпреки това конфликта вечно ще тлее и ще избухва от време на време, препълнен с жертви, мъка и отчаяние, освен ако тя не стане част от Конфедерация, в която приблизително половината от населението са мюсюлмани и половината християни; наличието на вътрешна еврейска диаспора бидейки допълнително предимство. Ами тогава, защо Израел и Палестина да не се присъединят към другите държави от Конфедерацията, както са изброени по-горе, особено ако Ливан също се е присъединил⁹. Представяте ли си ? Не е лошо, а ? “Невъзможно”, ще промълвите. Аз бих казал, просто трябва няколко мечтатели.

А пък за тези, на които не им харесва моя паралел с Османската Империя, тук ще предложа един, който със сигурност ще се приеме по-добре: Източната Римска Империя.

⁹ И може би Сирия, някой ден. Да не споменавам, че за Кипър присъединяването би било най-естественото нещо, и че това би сложило край на сегашните им проблеми.

Любопитното е, че както тогава, бъдещата Конфедерация би съдържала двата най-забележителни международни метрополиса, Истанбул и Йерусалим, глобални центрове на вяра, култура, философия и духовност. А най-интересното е, че така обединилите се народи биха покривали територия, която в далечното минало е била предимно населена с Траки. Може би тогава това би завършило един пълен цикъл на еволюцията на модерния човек.

***

По-горе бяха представени само две от най-важните стъпки, които привържениците на проекта “Обединена България, и повече” трябва незабавно да направят, в смисъла на външна политика. Има много повече; впрочем, само една от тях ще бъде спомената, понеже има сериозно отражение и върху вътрешните работи на страната: Държавата трябва да отвори отново преговорите за преподреждане на нашата Църква под върховенството на Папата, с оглед да коригира неправдата от преди дванадесет века. Като се вземат предвид усилията на сегашния Папа да започне процес на обединение на всички главни религии, тази стъпка може да добави мощен импулс към процеса на сближаване на католическото и православното християнство, като начало на общия процес. Освен заради посвещаване на укрепването на традиционните ценности, на семейството и на духовността, поддръжка от Папството би трябвало да се спечели за идеята за Конфедерация между народи от трите най-важни религии. По-нататък, независимо от деликатността на проблема, надзираването от страна на Ватикана би трябвало да спомогне за спешното разрешаване на религиозната криза в България, за приключване на схизмата породена от инфилтрирането на висшите духовни рангове от КГБ и КДС, и да доведе до пълното възраждане на духовния живот в страната.

Аз мисля, че проекта за преподреждане на Църквата би трябвало да се отрази в новата Конституция, малко след Член 1, който заявява, че България е република, търсеща обединяване на всички българи в техните легитимни етнически граници, и преди който и да е следващ член обявяващ, че страната инициира проект за регионална Конфедерация. Така тази стъпка е много повече от символичен жест; тя е демонстрация на изчерпателно обмислен проект и декларирана воля за конструктивен принос към световен мир и справедливост за всички.

Ще бъде задължително Конституцията да дефинира ясно поне следните директиви: 1) Никой професионален политик не може да заема административна позиция¹⁰; 2) Някоя политическа организация не може да получава финансиране от държавата¹¹; Народното Събрание управлява държавата, като назначава: 3.1 Държавен Съвет – 12-членен комитет от най-старите и най-мъдрите¹², който надзирава ВСИЧКИ институции освен НС, избира правителството и върховните съдии¹³, и колективно служи за Държавен Глава¹⁴; 3.2 Начина на работа на Правителството (от експерти-управители); 3.3 Прерогативите на върховните съдии; 3.4 Народен Трибунал – в екстремни ситуации, като настоящата.

¹⁰ Например, изискването за министерски пост трябва да бъде: най-високото образование в областта на ресора, минимум 30 години стаж в тази сфера, от които минимум 25 на управленчески позиции, доказана успешна кариера, и т.н.

¹¹ партии, профсъюзи или каквото друго име някой може да изобрети

¹² без заплащане – просто почетни позиции

¹³ всички изискващи одобрение от НС

¹⁴ освен за “Главнокомандващия” – България ще декларира чрез новата си Конституция, че никога няма да започне война; в случай, че бъде нападната, отбранителната кампания ще бъде водена от Министъра на Отбраната, професионален генерал.

Новата Конституция ще трябва да включи член, постулиращ, че България търси обединение на своя народ и възстановяване на териториалната си цялост според документираните граници на Българския Екзархат. Отвъд тези граници страната никога няма да претендира за експанзия, в чужди земи. В съответствие с това, чрез Конституцията ще се декларира, че всички разузнавателни и контра-разузнавателни дейности се прекратяват. Съществуващите днес агенции ще се преориентират и ще се фокусират върху разследване и подпомагане репатрирането от чужбина на активи на осъдени престъпници, измамници и др., както и връщането на нелегално изнесени артефакти, които представляват част от националното историческо наследство.

***

Като съществена част от промяната, революционните сили трябва да докарат план за икономическо възстановяване. Планирането за ръст трябва да е реалистично и изобретателно, с поглед напред. Като начало, архаичните (поне за мен) инструменти наречени “Привлечени нови преки чужди инвестиции”, “Европейски фондове” и тям подобни, трябва да се оставят извън планирането. Ако и когато тези дойдат – а те винаги ще са добре дошли – ръстът ще превиши проектираното по план, което би било чудесно. Но разчитайки на тези и само тези е рецепта за провал, както неотдавнашната история многократно го демонстрира. Творчество, поглед напред и смелост се изисква от революционерите (иначе те не биха били наричани така), и чрез тези качества трябва да бъдат намерени **алтернативни средства за растеж**.

Очакването, че строителството ще продължи със същите темпове, след като премине кризата, е просто наивна мечта. Истинската причина то да представлява 20-30% от БВП през периода 2002-2007 е корумпираната и измамническа практика, при това масова, при която (предимно) държавни или общински активи са придобити на смешни цени и след това превърнати в хотели, ваканционни селища, туристически комплекси и тям подобни, най-често като част от схеми за пране на пари. Дотолкова доколкото тези ресурси не са неизчерпаеми, този индустриален сегмент рано или късно ще заеме нормални пропорции, тоест между 5 и 10% от БВП, което ще съответства на индустриално и комерсиално строителство и обществени поръчки плюс една по-малка част съответстваща на частно строителство и поддръжка на съществуващата инфраструктура (ако си спомняте, повечето българи притежават поне една къща или апартамент, а голяма част от тези са собственици, съвсем легитимно, на повече от едно жилище). Това неизбежно ще придвижи напред услугите, като водещ сектор, между които туризмът несъмнено е най-перспективен. И все пак, това само по себе си не може да осигури достатъчен тласък за значителен ръст на икономиката, освен ако селското стопанство и свързаната с него индустрия не се съживят.

Докато провежда кохерентна политика, за да привлече непрекъснато преки външни инвестиции, през първите десет до двадесет години новото правителство трябва активно да следва програма за стимулиране на растеж отвътре. Което всъщност означава да се съживи каквото все още е възможно, от старата инфраструктура, и да се окуражи създаването на нова. Това означава три посоки на усилията: (i) спасяване на селското стопанство и свързаните с него индустриални производства – хранителната промишленост, напр., е едно от тях – от унищожаване, и вдъхване на нов живот в тях чрез налагане на бариери на вноса (ограничения или мита, евентуално забрана, може би временна) за всички продукти, които могат да се отглеждат/произвеждат в България; (ii) въвеждане допълнителни стимули за едноличните търговци (iii) създаване на държавен “инвестиционен фонд”: макар и малък, стартирайки дори и само десетина проекта на година би оказало влияние, да кажем след 20 години, като смислен

двигател на растежа, в определени целеви сегменти; (iv) спиране и реверсиране на хищническата политика на всички предишни правителства по отношение на държавния сектор в индустрията – което бе просто разграбване дегизирано като “приватизация” – оживяването му и превръщането му в действителен източник на доходи (и работни места) за много години напред.

***

Резултатът от по-малко от две десетилетия посткомунистическа Номенклатурокрация в България е следният: тотална деградация на културния живот на нацията, държавата на колене, моралът почти изчезнал. Още едно или две десетилетия от същото, и разрушението ще бъде пълно. Гарантирано ! И всичко тръгва от реалността на една почти изцяло ликвидирана икономика, така че само мисълта за едното преживяване заема изцяло вниманието на мнозинството. Може би се чудите как успяват да преживеят всички тези хора с доход около предела на бедността – към 70% от населението, по-голямата част от тях пенсионери. Ами ето как: една част живее на дневна диета която прилича на тази на вработените, друга част разчита на постъпленията от чужбина, дотолкова редовно, доколкото техните синове и дъщери – повечето от тях така наречените “гурбетчи” от българската диаспора – могат да си позволят, трета група допълва доходите си благодарение на градинарството, което упражняват в притежаваните от тях парчета земя, а четвъртата и последна част всъщност представлява – в смисъл на броя заети – основната част от сивата икономика: нощни пазачи, гледачки на бебета и деца, частни учители, както и всички останали редовни професии, или ниско-платени и/или непривлекателни като кариера, които могат да ви хрумнат. Всъщност, не са само тези с малка пенсия, които имат тенденцията да работят, предимно на черно. Аз лично знам за няколко пенсионирани професионалисти, които са в най-горната гилдия и все пак паралелно на това продължават да работят на редовни позиции. Това може да ви даде представа какво означава да свържеш двата края тук, особено като сте в долния ешелон.

Като се има предвид,

- (i) че преобладаващата част от зарабатващите заплати са в интервала между минималната и средната заплата;
- (ii) че броят на пенсионираните – над 3 милиона – обхваща поне половината от частта от населението над училищна възраст, която живее в страната;
- (iii) посивяването на нацията;
- (iv) източването на мозъци;
- (v) източването на не-мозъци, и т.н., и т.н.,

става ясно, че нещо трябва да се промени, драстично и бързо. По всички дефиниции това означава революция. И при моята проста и пряма логика решението е ясно: доколкото не се вижда никакво чудо, което да умножи дохода на нацията, единственото решение – докато неуморно се въвеждат мерки за засилване на продуктивността – е да се прибегне до разпределение на дивиденди, на целия народ, от богатството акумулирано преди, по времето на режима на “изземане на средствата за производство”. Понеже този режим управляваше почти половин век, всеки българин е бил засегнат. Тези, които са в пенсия или близко до това, са в най-неблагоприятно положение; впрочем, освен “управляващата каста” всеки е бил силно негативно засегнат.

И така, постигането на справедливост би изисквало – докато получава еднакви възможности за напредък и просперитет според индивидуалните си способности в условията на икономика на свободния пазар – щото всеки гражданин да бъде компенсирани, във формата на

редовно разпределян дивидент, за неговото/нейното закъсняло хипотетично забогатяване при предишния режим: можете да наричате това неполучен доход за минали периоди.

При всички случаи, повишаването на данъците не е здравословният начин, ако те въобще биха могли да бъдат разглеждани като смислен начин на преразпределение на част от печалбата. Превръщането на националното богатство – досега неправомерно предадено в ръцете на банда безотговорни, алчни и с криминални наклонности индивиди и организации – в постоянен, макар и незначителен поток от определен доход, допълващ редовната компенсация получавана срещу трудовата дейност на индивида, би могло да бъде едно от възможните решения. Друга пътечка би била възвръщането към изцяло субсидираните от държавата медицинско обслужване и образование... Вероятно съществуват и други, по-добри решения; едничкото сигурно нещо е, че следваната в момента посока, пътят “Европейски Съюз”, води българите до никъде. Ще бъде само до време, да им харесва да са прочути като масовите “гастарбайтери” на Съюза. Просто почакайте да ги видите като осъзнаят значението на цифрите за тяхното бъдеще, представени накратко тук. Дотогава бъдещето ще си остава доста мъгляво, в техните представи, нещо като облаците на Седмото Небе. Така им е било обещано, и така те са научени да вярват, че ще бъде – бъдещето на България в ЕС.

***

Регулаторните документи на ЕС предписват нормите и механизмите за провеждане на политическия процес. Сама по себе си тази постановка, така удобна за политиците (хора, които не могат да си изкарат заслужаващо уважение препитание по друг начин и прегръщат политическата игра – шоу бизнес от голяма величина – като професия), е отвратителна подигравка с незавидната съдба на българския народ. Преди всичко, най-обеднелите данъкоплатци не би трябвало да плащат, за да имат политици-кандидати за държавни служби дори и те да бяха опитни, образовани, честни, почтени, способни и скромни, което е точно противоположното на качествата на сганта управляваща България днес. Но механизмът, който ЕС е инсталирал, осигурява на партиите плячка директно от държавния бюджет пропорционална на гласовете, получени при изборите. Така едно изключително обезправено и обезбъдещено население – и то точно заради “труда” на бащите и дедите на тези същите политици – плаща за комфортни заплати, предимства и привилегии на търтеите на тази мъртвородена “демокрация”. И сякаш това не е достатъчно, допълнителни фондове се сипят върху тях – благодарение на тези същите Еврократи, които те се стремят да имитират, да им се харесат, да се присъединят към тях, да отъркат рамене с тях – по време на приближаващи избори. И това просто защото Брюкселската Номенклатура постулира, че законодателството на страните-членки на Съюза трябва да предвижда предизборни субсидии за специфични функции. Така в България всички легитимни кандидати за кметове имат право на кръглата сумичка от 50 хиляди в локалната валута, което е 25 хилядарки в Евро. Няма изисквания за отчитане на изразходването на тези пари, тоест можете да си представите какво се случва в тази страна на извънредно изобретателни и с безкрайно въображение хора. А трябва ли да ви напомням, че това е общата сума – без данъците, тоест бруто – която някой със средна заплата би получил за осем (8) години труд ? Трябва ли да ви информирам, че за хилядите общини с избираеми кметове в България обикновено има между пет и десет одобрени кандидати ? С други думи, като се вземе предвид всичко – тоест като се пресметне всичкото безсмислено харчене – всеки път когато има избори, най-бедната страна в ЕС изгаря една допълнителна средна месечна заплата за цялата част от населението в трудова възраст, която е на заплата. Алтернативно, следващите избори (за Народно Събрание, или за Европейски Парламент,

президент...) поглъщат сума, която би била една допълнителна пенсия за всички пенсионери. След тези разсъждения е трудно да не се замисли човек за размера на цялата тази загуба, и – предвид отвратителните резултати след всеки следващ избор, тоест промяната от лошо към по-лошо, независимо от надеждите, които някои са подхранвали – за полезни алтернативи (кандидати за диктатура, някой?), при които няма изборни “борби” и така спестените фондове се преразпределят между нуждаещите се. Със сигурност ще има невероятен ръст на личните доходи: една допълнителна месечна заплата е 8.5% увеличение за годината. Ако вземем предвид, че някакъв вид избори се случват на всеки две години, това би означавало, че те анихилират около 4% от потенциалното годишно нарастване на заплатите, отгоре на 4 до 5% дължащи се на естествения ръст (ако подобно редовно скачане на БВП е възможно да се поддържа, и ако то наистина се отразява върху заплатите редовно, както се надяваме).

Този анализ може би изглежда малко изкуствен, и до известна степен той е такъв; независимо от това той отчетливо илюстрира батака, в който се намира българското общество. Трябва да се признае, че горните съображения са подсилени от ситуацията на най-нисък индивидуален доход, което улеснява преценката за естеството на политическата механика на ЕС като безразборно харчене на средства на вятъра. И когато се прибави към това факта, че страната купува членството си чрез пожертване на 1.1% от brutния си продукт, веднага възниква въпроса: може ли това да е нормално? България харчи около 360 милиона Евро (други 1.2 милиона средни месечни заплати) на година, само за да може да се подчинява на невероятен кош от правила – политически и други – които източват и без това нищожните й финансови ресурси и водят до унищожаване на традиционните й бизнеси (както индустриални, така и занаятчийски и селскостопански), до постепенното деградиране на различни страни от нейната уникална, хилядолетна култура, и неминуемо до унищожаване на нейната национална идентичност. Изглежда ми напълно естествено, щото реакцията към тази странна ситуация – веднъж щом мнозинството интелектуалци в страната отвори очите си за истинската цена на членството в ЕС, отгоре на неизбежното осъзнаване, че “Европейските ценности”, за които те си мечтаеха са всъщност просто една химера – да бъде рязко скъсване с настоящето падение, и призив за революция.

В света на професионалните политици (и по-специално в една “демокрация” от типа на тези в ЕС, които аз намирам за по-приемливо да наричаме “Номенклатурукрации”), политическите партии действат като вид корпорации: те произвеждат само един тип продукт (реторика, което може да се дефинира и като стандартно бла-бла, леко подправено спрямо вкуса на аудиторията, за която е предназначено), и процъфтяват на гърба на данъкоплатците, смучейки като паразити тяхната кръв, в замяна на обещания да управляват демократично и некорумпирано (всяко от тези оставайки кухо изявление, което типично докарва конкуренцията на власт и изхвърля старото управление навън, и така до безкрай). За богатите държави този механизъм може и да е приемлив, но за бедните това е лукс, който те не могат да си позволят. А когато им е наложен, той просто допринася прекалено много, за да бъде игнориран, за загиването на такава страна.

Така например тежестта на разходите за 240-те депутати на България, които получават заплата равняваща се на 4-5 пъти средната за държавата, за дейност, която и тъй и инак е непродуктивна, лесно може – и би трябвало – да се намали, ако не и да се елиминира изцяло. Вероятно най-доброто решение е да им се заплаща минималната заплата за страната, така че много добре да им е ясно, месец след месец, 12 пъти в годината, какво им е на много хора, и по този начин да бъдат прищипорвани да спомогнат за повдигането й, чрез подходящи законопроекти. Освен това, те въобще не са ни необходими, ако допуснем, че страната има

Конституцията, която ѝ подхожда. Ето вижте: Европейския Парламент, при всичката си помпозност и огромни разходи, е всъщност просто един “гумен печат”, и Европейския Съюз функционира – независимо дали това ни се харесва или не – до степенята и в посоката, в които това се иска на Европейската Комисия. Ако Комисията реши да направи малко спестявания и разкара Парламента, нищо съществено няма да се промени. Що се отнася до формата, да, някой може и да забележи, че ЕС е станал недемократичен. Но наистина ли това се е случило ? Бил ли е Европейския Съюз по начало демократична институция ?

Тежестта на субсидиите за политическите партии трябва да се елиминира, тоест тази милостиня трябва да се прекрати. Същото и за профсъюзите. Същото и за всички видове субсидии за предизборна дейност. С други думи, всички разходи, за всякакви видове политическа активност трябва да се поемат от хората, но изключително на принципите на доброволността. Ако народът не желае да плаща такива лепти (като напр. членски внос, да речем за синдикат или партия), това значи, че няма нужда от тях. Ако чувстват, че се нуждаят и имат полза от тях, те с радост ще платят. Кое то най-общо казано означава, че политическата дейност трябва да се провежда само от доброволци.

Настоящата система, при която политици от партиите, избрани с мнозинство в Народното Събрание, стават министри и пр., трябва да се изостави. Тази система е обременена *a priori* с два огромни проблема: (i) некомпетентни личности идват, за да управляват нещо, на което те въобще не са способни, и (ii) на доказани лъжци се дава власт да контролират инструменти, които просто подканват за злоупотреба, и които примамават корупция.

Елиминирането на политическите животни от намеса в държавните работи ще означава експерти оглавяващи Министерства, Агенции, Директорати и др., и целия личен състав ще може лесно и бързо да се престрои и прочисти от синекури – истински способните управители много добре осъзнават, че стройна организация с добре подбран персонал е ключът за техния собствен успех. Това би трябвало да повиши ефективността; техните заплати могат и би трябвало да се повишат според заслугите и постиженията им, за да се привлекат най-добрите, особено на управленческите постове.

В обеднените страни от Източна Европа, каквато е България, спешността на ситуацията диктува въвеждането на допълнителни мерки осигуряващи спестявания, чрез “орязване на тлъстините” от всички непродуктивни (с ниска или нулева добавена стойност) сегменти, особено в случаите, когато тези са, отново и отново, политически назначения: всички “Областни Управители” и техните щатове, всички освен пет-шест Посланици и техните щатове – тези оставащи шепа посолства би трябвало да са достатъчни за представянето на държавата навън, за следващите пет до десет години. Не ми казвайте, че не можем да сключим сделка за природен газ с казахите, след като затворим посолството в Алмати или където и да е новата им столица: инак само ме предизвикайте и назовете комисионната. Или че алпинистите ни ще пострадат от липсата на посолство: към момента, в който те най-много се нуждаят от него, те и тъй и инак вероятно ще са вече мъртви... Можете ли да си представите разходите по нашите посолства от Втората Световна Война насам, тоест за последните 65 години ? Моля, прибавете към това тези за “търговските представителства” и после ми покажете материалните резултати от тези харчове !

***

Друг един от важните принципи на действие на новата партия, освен задълженията да:

- (i) се състои от доброволци,
- (ii) назначава експерти извън състава си, за да управляват държавата,

(iii) предотврати проникването в редовете си на предишни активни политици или апаратчици от ДС, трябва да бъде

(iv) твърдо установяване на своето ръководство на колективна основа: поне 12 души с еднакви пълномощия трябва да представляват “главата”¹⁵ на партията, избирана от годишен конгрес, заедно с още 12 заместници.

Последното правило ще елиминира възможността на някоя личност да ѝ хрумне идеята, че е най-добрият и най-способен управник, или би могла да бъде уязвима спрямо шантаж от страна на корумпирани кръгове, или пък просто да бъде ликвидирана физически от политически противници, отново хвърляйки по този начин страната в хаос.

***

Преобладаващото настроение срещано в България е това на бедстващия морал. Как можем да спрем разпиляването на нацията, когато всички възрастни наоколо си умират да се хвалят, че и двете им дъщери са омъжени във Франция или техните синове женени в Германия¹⁶... Други пък щастливо ще ви обявят, че и двете им деца са студенти в чужбина, в очакване горния сценарий да споходи и тяхното “късметлия” семейство... Почти всяко второ семейство в България има някой такъв по веригата. Това, че явлението на подобни мечтания е взело масови пропорции, означава само едно нещо: синдромът на разпръсване и унищожение на нацията е набрал високи обороти. После, добавете тук разрушителната за семейството като социална единица политика на “либералите” от ЕС, с техните постулати за “наднационалната държава”, и “на кого му трябва семейството като такова”, и българската трагедия е напълно резюмирана. Разрушаването на семейството – градивната клетка на обществото – води до западане на моралните ценности, нарушаване на кохезията в обществото, сричане на държавните институции, деградация на културата. Днес проектът за “Конфедерация на седемте морета” (Черно, Мраморно, Тракийско, Егейско, Йонийско, Адриатическо и Средиземно) е единствената смислена алтернатива, за България и съседите ѝ. Помислете върху това !

¹⁵ Мразя да чувам за “лидер” на партия, който се мъчи да стане “лидер” на страната: напомня ми за нацисткия лидер Адолф Хитлер. Една съвременна държава няма нужда от “Фюрер”, а просто се нуждае от способен ръководител на способно правителство. Колективното ръководство на партията е добър старт към въвеждане на система, която би елиминирала и най-малкия шанс щото някой дълго служещ или/и прекалено амбициозен функционер да си изгуби ума и да започне да си мисли, че е незаменим.

¹⁶ въпреки, че в моменти на тъжен размисъл те с горчивина се наричат “родители на емигранти” и “дядо и баба на чужденци”.